

mærke, at medens den tidligere Retsreform gik ud paa at opfylde Grundlovens §§ 71 og 74, har man her ladet den første Paragraf ligge. Naar en Indskrækning skulde foregaa, beklager jeg meget, at man er kommen til dette Resultat. Som jeg har tilladt mig at udvikle tidligere under denne Sags Behandling, ere vi bestemte Modstandere af Indførelsen af Lægmandsmedvirken i Domsmagten paa den Maade, her foreslaas, ved Nævninger, idet vi, om saadant skal ske, foretrække Meddomsmænd. Vi vilde have sat meget mere Pris paa, om man, naar man ikke nu vilde gaa til den fuldstændige Opfyldelse af de to Grundlovsparagraffers Fordringer, havde ladet Spørgsmaalet om Nævninger ligge og havde taget mere Sigte paa at gennemføre, hvad der staar i Grundlovens § 71 om Adskillelse mellem Retsplejen og Forvaltningen. Thi den Omstændighed, at man nu vil gennemføre Mundtlighed og Offentlighed i Henhold til § 74, og at i denne Paragraf ogsaa Nævninger ere omtalte, forekommer mig ikke at være tilstrækkelig Motivering for, at man her skal tage Nævningerne med.

Nu udtalte det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borgbjerg) sig stærkt mod den Maade, hvorpaa Nævningerne skulle udtages efter det foreliggende Kompromisforslag. Han kaldte det en Kapitulation fra dette Tings Side. Jeg maa i Anledning deraf gøre den almindelige Bemærkning, at Grundloven bestemmer, og hele dens Bygning forudsætter, at naar et Resultat skal komme frem, skal det ske ved samstemmende Beslutninger af de to Ting, og man kan dog ikke, hver Gang der foreligger et Tilfælde, hvor der er kommet en Overenskomst i Stand derved — som det har været i de fleste Tilfælde —, at Folketinget har maattet give sig meget lidt i Sammenligning med de Skridt, Landstinget har foretaget, sige, at det er en Kapitulation, thi det er kun en simpel Følge af den Maade, hvorpaa vor Grundlov er bygget.

Men naar det ærede Medlem dernæst nylig udtalte, at hans Parti holdt paa Nævningerne saaledes, som Folketinget altid havde holdt paa dem, og som ogsaa Grundlovfædrene havde bestemt det, kan han maaske være i sin Ret med Hensyn til det første — det vil jeg overlade andre at tale om —, men med Hensyn til det sidste er han aldeles ikke i sin Ret, thi med Hensyn til Nævningerne var det ikke Grundlovfædrenes Mening, at det skulde være, hvad det ærede Medlem kal-

der det store, brede Folkelag, der skulde gøre sin Indflydelse gældende. Nej, det fremgaar tilstrækkelig tydeligt af Forhandlingerne paa den grundlovgivende Rigsforsamling, at hvad det gjaldt om, var at faa Lægmand med ind, men ikke det store, brede Folkelag.

Nu siger det ærede Medlem altsaa, at det er det store, brede Folkelag, der skal ind her. Hver Gang det ærede Medlem nævner det store, brede Folkelag, mener han Socialdemokraterne. Men foruden dette store, brede Folkelag, er der mange smaa, ganske vist smalle Folkelag her i Befolkningen, som ikke have det ærede Medlems Interesse i synderlig Grad. Han mener, at nu vil det blive en Arbejdsgivernævningeinstitution, man vil faa frem, Storfabrikanterne og Godsejerne. Jeg gaaer vide, hvilke Godsejere og Storfabrikanter der skulde komme til at udøve nogen nævneværdig Indflydelse i denne Nævningeinstitution. Jeg finder det ganske naturligt, at det ærede Medlem fra sit Standpunkt slaar løs paa Forligsresultatet, men det ærede Medlem slaar, forekommer det mig, altid noget for højt og derved noget forkert.

Det ærede Medlem udtalte saaledes ogsaa, at han antog, at naar man nu her fra Folketingets Venstres Side kunde gaa med til noget saadant, laa det i, at der var sket en Forskydning; Flertallet her var nu kommet op i et højere Samfundslag, paa en højere Rangstige. Ja, det er maaske rigtigt, men det forekommer mig, at det er ikke saa længe siden, jeg har hørt den samme Betragtning blive fremsat paa offentlige Møder, nemlig at det store brede Folkelags — det vil altsaa sige Arbejdernes — Interesser ikke mere bleve varetagne tilstrækkeligt af deres Repræsentanter i Folketinget, fordi disse vare komne op i de højere Samfundslag og spiste sammen med, jeg ved ikke hvor højt staaende Personer her i Landet. Jeg nævner kun dette som et Faktum; det er maaske ganske forkert, at det store Lag kommer og fremsætter en saadan Opfattelse. (*Borgbjerg*: Det er ikke det store Lag, men en lille Klike.) En lille Klike! Det maa det ærede Medlem ikke sige i vedkommende Forsamling, for saa kommer det ærede Medlem hovedkulds ud. Det er muligt, at det er rigtigt, naar det ærede Medlem siger dette om Venstre i denne Sag, men han maa vide, at han selv er Genstand for den samme Anklage.

Nu er altsaa Retsreformen beskaaren, og det er sikkert og vist, at der har været